

05 — KUDA ODLAZE BALONI

Tog jutra sam kao i svakog drugog izašao na ulicu oko devet časova, držeći u šaci svežanj helijumskih balona raznih oblika i veličina. Festivalski dani bili su u toku, pa je valjalo krenuti na posao ranije, kao što sam praktikovao i pre dolaska u ovo mesto. Sa malom razlikom što ovde festivalski dani traju celu godinu. Gradić u kome živim je mali, ali je koncentracija ljudi u njemu ogromna. Turisti iz celog sveta dolaze ovde kako bi našli zabavu i pobjegli makar na neko vreme od obaveza koje im servira svakodnevnica. Daleko od toga da ovde mogu naći mir i odmor, nisam ga našao ni ja, litalica po imenu Kiprijan Kokni, kome je posle dugog potucanja po bespućima sveta, tako nešto bilo preko potrebno. Ali sam bar pronašao potpunu anonimnost i solidne prihode. Doduše, vratio sam se i nekim pređašnjim porocima. Samoća i solidan broj bordela u okruženju činili su svoje, pa je i dobar deo moje zarade kao i ranije odlazio u ruke makroa... Ali ipak sam živio mirno.

Dan je bio hladnjikav za to doba godine. Kiša koja je padala prethodne noći donela je osveženje i tako unela malo živosti u moje telo iznureno užasnim vrućinama koje su trajale nedeljama. Izašavši iz svog stana, po prolasku kroz uski pasaž ugledao sam komšiju klovna, koji je već započeo svoju tačku žungliranja sekirama. Kako je još bilo rano, njegova kutijica za naplatu je bila skoro prazna, ali su sekire koje je bacao razigrano sekle vazduh i pevale svoju uobičajenu ariju. Kupio sam bogato začinjeni sendvič i zaputio se ka žardinjeri koja mi je služila umesto stolice. Šareni baloni iznad mene presijavali su se pod uskim zracima

sunca koje se probijalo kroz guste oblake, dok su moji zubi uranjali u hrskavu kiflu posutu susamom i kojekakvim krckavim čudima.

Bilo je oko deset časova kada je kraj mene prošao vozić sa turistima. Među njima je bilo ljudi od svakakve sorte. Majke su držale decu koja su vriskala svojim piskavim glasovima, starci su kroz naočari razgledali ulicu, dok su se klinci polupijani i zgutani koječime klatili na zadnjem delu drugog vagona koji ih je posle lude noći vodio i sobe iz divljeg provoda koji se obično završavao kasno ujutru. Gledao sam nekoliko trenutaka za vozićem koji je odmicao okićenom ulicom, a onda se trgao na dečiji glas koji je vrisnuo sa moje leve strane. Kraj mene je stajala klinka od par godina koja je u svojoj maloj ruci držala novčanicu i smrmrljala je nešto kao „čiko, hoću balon“. Podigoh kamen koji je držao svežanj balona i stavivši novčanicu u džep i stadoh odmršivati plavog zeca kojeg je izabrala. Odvojih, a zatim oko oko malog prsta obmotah konopac željenog balona. Spustih se da kamenom priklještim ostatak, a onda od pozadi osetih udarac koji me obori na zamlju. Kao čekićem udario sam čelom u beton, a preko mene se zatim sručio kreten koji je na svom monociklu prodavao bedževe. „Sreća moja da nisam ispustio svežanj balona“, pomislih, a onda začuh plač. Okrenuh se opipavajući glavu koja je pulsirala i videh klinku od malopre koja je ronila suze i pokazivala ka prstom ka nebu. Plavi zec leteo je pravo ka njemu. Nisam ni provalio da mi se odmotao sa prsta, a drugog plavog zeca nije bilo među šarenim čudima. Dete je vikalo „hoću mog zeca“, a ja sam pun mržnje prema tipu okićenom bedževima gledao ka nebu. Najednom sam mu u ruke tutnuo balone, režeći rekao „drži ovo“, i pojurio u pravcu u kom se kratao balon. „Naći ću tvog zeca“, rekoah detetu i otrčah. Tek tada sam se zapitao šta me uopšte tera na ovu glupost. Da uhvatim balon koji je

plutao neбом nije bilo šanse, mada je on leteo prilično nisko. Ali sam ipak nastavio ludačku trku. Jurio sam, drugovi, kao opržen ulicama ne ispuštajući iz vida plavog zeca. Uleteo u ulicu levo, preskočio tezgу sa lutkama, eskivirao kola sa sladoledom, uleteo u ulicu desno i nastavio da trčim uzbrdo... a onda stao. Skroz sam smetnuo sa uma da je ta ulica bila slepa. Balon je odmicao. Utrčah zatim u jedan od ulaza, preskačući po tri stapenika stigoh na prvi sprat, a onda i drugi. Uхватih se za lotre koje stajaše uza zid i uspentrah na krov. Balon je i dalje bio na vidiku. Potrčah ponovo. Preko krova, da kako! Dobar zalet, skok... let... da li sam ja normalan (?)... doskok... i na drugom sa krovu. Opet skok. Terasa, tenda, tlo. Na drugoj sam strani. A on i dalje visoko na nebu. Osetih umor. Uдахnuh duboko i opet pojurih. Trka je trajala već desetak minuta, a on nije odstupao sa svoje putanje. To mi je i bilo čudno. Kao da je prkosio vetru koji je duvao čas sa jedne, čas sa druge strane... letom koji je bio savršeno ujednačen! Kućice su se malo po malo počinjale proređivati. Bio sam na samom kraju naselja, pred gustom šumom koja je okruživala naš gradić. Prvo drveće, šiblje. Osetih kako mi se kapljice vode lepe za odeću koja je počinjala bivati mokra. Pogledao sam na gore. Bio je tačno iznad mene, kao i gusto granje koje mi je sve više zaklanjalo pogled i stvaralo probleme. Opet se zapitah što li ja sve to činim, ali nešto me je vuklo napred, ma koliko mi racionalnost, narušena doduše LSDjem korišćenim još u ranoj mladosti govorila da udustanem. Svetla je bilo sve manje i ja se dosetih da bi možda najpametnije bilo, iako je pamet u tom trenutku boravila negde drugde, uspentram uz rastinje na stenovitu uzbrdicu koja se pružala sa moje desne strane. Pantalone su mi bile skroz mokre, a balon koji sam jurio sam potpuno izgubio iz vida.

Šiblje me je udaralo po golim rukama i licu. Znoj mi je grizao kožu. Lagano sam kretao kroz gustinu i onda stao kao ukopan. Drugovi, predamnom se na manje od dva metra nalazio moj plavi zec! Netaknut. Uprkos gustom rastinju i trnju on je levitirao u sred guste šume. I kao da me je gledao! Ispitivački i sa visine. A onda se opet pomerio napred! Pa još malo. I još...

Moj balon se lagano kretao kroz splet trnja i živice, koji kao da se sam širio stvarajući mu prostor za nesmetano kretanje, koje bi i samo jedan jedini trn zauvek mogao prekinuti. Ali i trnovi su se povijali pred njim... A onda su mi stvari, ma koliko neverovatne bile, počinjale bivati jasnije. Krenuo sam za njim, pažljivo.

Trnje se u dalje razmicalo pred njim, a onda opet sastavljalo, otežavajući mi put. Trgao sam ga rukama, koje su počinjale krvariti. Žustro, ali i oprezno. Plavi zec je odlučno lebdeo, kao da zna kuda ide. A onda me je zaslepela jaka svetlost koja je zasjala ravno ispred njega. Rukama sam zaklonio oči i kada sam ih otvorio pomislih da je razum nepovratno pobegao od mene. Jedino me je tešila činjenica, da sam u životu i pre ovoga video svašta što nisam mogao objasniti. Zatim sam se prepustio prizoru. Stajao sam na ivici provalije koja je zjapila svojom veličinom. Iza mene je i dalje bila šuma, dok me je spreda obasjavala jaka svetlost izmešana sa milionima svetlucavih zvezdica koje su lepršale kroz nju. Moj balon je i dalje bio ispred mene, obasjan i divan, ali je ispred njega bilo još hiljade sličnih njemu. Baloni svih veličina i oblika kao da su igrali veliku igru i veselili se. Veličanstven prizor, istovremeno predivan i zastrašujući. Hiljade boja i milioni formi! Zastao mi je dah. Znači to mesto ipak postoji. Mesto gde odlaze baloni! Plavi zec im je lagano pri-

lazio. Bio je skoro pa na korak od svih njih. A onda kao da je zastao i „pogledao“ me po poslednji put. I nestao. Kao i svi oni... u trenu. A zatim se sve smračilo.

Kada sam se osvestio pogledao sam oko sebe. Ležao sam na zemlji. I dalje sam bio u šumi okružen lišćem i čudnim zvucima zivotinja. Ali provalije nije bilo nigde, kao ni gomile balona. Sa njima je nestao i moj zec. Zbunjen i još pomalo uplašen, krenuo sam ka gradu.

Do svog radnog mesta sam stigao za nekih sat vremena... Nisam žurio. Posao je mogao da sačeka. I tako ću ga opet promeniti. Na žardinjeri je sa mojim balonima sedeo momak sa bedževima. Pridoh mu. Pogledao me je onako mokrog i prljavog. Ko zna šta je sve pomislio, ali je samo izustio: „Izvini, druže.“. „Ništa, matori.“, odgovorih mu i sedoh kraj njega.

„Nisi ga stigao?“

„Ne, pobegao je.“

„Auh... Koliko ti dugujem?“

„Ništa, opusti se. Gde je ona klinka?“

„Otišla je. Uzela žutog mačka i otišla. Nije mi mnogo trebalo da je nagovorim da prestane plakati... na sreću. Heh...“

„Super. Daj mi balone.“

„A-ha. Izvoli.“

Uzeo sam svežanj u ruku. Dohvatih glavni kanap i povukoh ga. Baloni poleteše ka nebu. Momak me je gledao začuđen.

„Ali... što?“, izustio je.

„Onako... neka lete kad mogu... i imaju gde“, odgovorih mu i ustadoh sa žardinjere. Bilo je već skoro podne. Trabalo je ručati nešto.